

FÂTİHÂN ECDÂDİ DOĞRU ANLAMAK...

1826'dan sonra, 2.Mahmut haininden türemiş olan –ve Arap sünnetlerine sarılarak sosyal birliği, Avrupalılara satılarak siyâsî birliği korumaya çalışan- son Osmanlıların bıraktığı düzmece târihi kabul etmekte ve ezberlemekte devam edersek Fâtih'lerden, Yavuz'lardan gelen duygu ve düşünceleri hiçbir zaman anlayamayacağız. Dolayısıyla de hep irticâdan ve ekonomik kapitülâsyonlardan medet umarak yaşayıp sürünerek yok olacağız...

Önce şu nokta iyi anlaşılmalıdır ki, -çığır açıcı- fâtipler kendilerini geçmişle, geleneklerle bağlamaz, bağlayamazlar; çünkü aksi taktirde sâhip oldukları önyargılar sebebiyle, kapısını açmakta oldukları “istikbal”i doğru anlayıp anlatamazlar. Yâni “fâtihi” demek, kitlelerin alışkanlıklarını, geleneklerini paylaşan bir şef(veya çeribaşı) değil, aslında halkları insânî(tanrısal) rotada geliştirerek kaynaştırmaya çalışan bir “inisiyatör” demektir... Kaldı ki ecdâdımız olan fâtipler, tevhid dininin (veya dinlerin tevhîdinin) gerçekleşeceği bir “Nizâm-ı Âlem” kurmak üzere fetih yapıyorlardı... Onlar son dinin, “ictihat” yapma yetki ve yetisine sâhip bulunan öncüler ve yayıcıları idiler... Tevhid dinini bütün Dünya'ya yaydıktan sonra o, artık bir “din” ideolojisi olmaktan çıkacak ve tek bir tanrıya inanan insanlığın, o tek tanrının isteğine uygun olarak tecelli ettiğine inanılan bir “yaşam tarzı” hâline gelecekti. Ve bu arada orijinal Arap sünnetlerinin çoğu da, ya kalkacak ya da değişime uğrayacaktı... Yâni Fâtih'ler ve Yavuz'lar, kendilerini bütün bir dînî sürecin en önünde veya en üstünde gören “inisiyatör” insanlardı. Ve amaçladıkları hedefi de, hiçbir şekilde Arap sünnetlerine bağlı olarak görmüyorlardı... O halde bugün bizler de kendimizi dinlerin üstünde tutacak bir yol ve hedef sahibi olmalıyız; şâyet Dünya'nın ağırlık merkezini tekrar buraya getireceksek... Aslında, Dünya'nın merkezi konumundaki Türkiye gibi bir ülkenin yöneticileri, her şeyden önce, bütün geleneksel(ve tabii dinsel) inançların üstüne çıkmış kişiler olmalıdırlar. Yâni ne açık ne de gizli dindar olmalıdırlar... Dânişmentliler ve onların desteğinde palazlanmış olan ilk Osmanlılar böyle insanlardı... Bütün meshepleri birleştirmeye çalışan, sonuncu –ve sentez- olarak gördükleri dinin “ictihad” hakkını ellerinde bulunduran ve Tevhid Dini'ne bağlanmış bir “Nizâm-ı Âlem” kurmayı amaçlayan biatsız(bağımsız ve bağlantısız) insanlardı... Hz.Muhammed nasıl, kendisinden önceki din ve geleneklerin bukağlarından kurtularak dinlerin sentezini veya sonuncusunu gerçekleştirdiyse onlar da, bu son dini yeniliyerek tüm Dünya'ya şâmil kılacaklarına inanmaktaydılar. Ve onlar (ve Atatürk de) bilmektedirler ki, çevremizdeki halkların çok çeşitli –dînî ve örfî- geleneklerinden biri bu memlekette hâkim olup da buranın tarafsızlığını yok ederse, bu “merkez” ülke ile birlikte bütün Dünya kaotik bir girdabın içine sürüklenecektir.

Demek ki atalarımızın “dinler üstü”cülüğü, son dini, bütün Dünya'da kâbil-i tatbik olacak biçimde -ictihadlarla- mükemmelleştirmek irâdesi anlamındaydı... Bizim “dinler üstü”cülüğümüz ise dinlerin yerine, Tanrısal Yol anlamındaki gelişmiş bilim anlayışını ikâme etme çabası demektir... Onların kendilerine güvenleri, törelerinden getirdikleri inisiyasyon usullerinden gelmekteydi... Biz ise, bugünkü bilimsel bilgi birikimimiz ve bilinç seviyemiz ile, kendine güvenen dipdiri insanları ayıklamayı (ve hatta türetmeyi) çok daha iyi yapmak durumundayız...

Bundan böyle artık, ancak bilim yolundan gidilerek doğru düzgün bir Tanrısal-Rota tutturulabilir. Onun için de , “dinler üstü” olmak, doğru yolu bulmanın gerek ve yeter şartıdır aynı zamanda... Felsefi düşüncelerin ve mantığın hüküm sürdüğü, kimya'nın “simya” olarak anlaşıldığı, matematikte “sıfır” sayısının bilinmediği, ve hatta fiziğin Newton modeline hapsedildiği zamanlarda, bilimin sağlam bir rehber olarak kabul edilemeyeceği –dinî terminolojiye göre de şeytânî müdâhalelere açık olduğu- düşünülebilirdi. Ama bugünkü teorik ve metodolojik seviye göz önüne alındığında, artık dînî fikirlerin –Tanrısal rotayı bozan- şeytânî müdâhaleler hâline geldiği anlaşılmaktadır... Çünkü bugün artık, fizikî mikrokozmos'a nüfûz edip fizikî âlemi değiştirmeye, dönüştürmeye başlamışken, buradaki rehberlerimiz olan “izâfiyet” ve “kuantum” teorileriyle insanlığın mikrokozmosuna da girilebileceğini anlamış bulunuyoruz. Dolayısıyla –Newton Fiziği gibi- katı bir “nedensellik” güden, ve bu nedensellik mantığı ile zaman zaman içine düştüğü çıkmazlardan kurtulmak için de, metafizik izahlara, mugâlâtalara mecbur kalan dinler bize(insanlığa) ayak bağı olmaktadır artık... Meselâ “panteist zon” kavramımız, dinlerde “melekler âlemi” veya “öbür dünya” filân gibi metafizik terimlerle ifâde edilen, böyle bir zamanlar üstü kavramdır

aslında... Ve de, melek gibi kişiliklerin hangi zamanlarda ve ne gibi yerlerde –somut olarak- elde edilebileceğini bize göstermektedir.

Alışık olduğumuz kronolojik düşünce tarzına(hikâye etme tarzına) uygun olarak, bu ifadeleri şöyle açıklayabiliriz: Her ne sebep ve saikle olursa olsun, hiçbir amaca mâtuf olmadan ritmik tepinme (âyin) şeklinde -senkronize- davranışlar gösterme durumuna düşen primat grupları, veya bu grupların liderleri(inisiyatörleri), yaptıkları âyinlerin kendilerini vahşi hayvanlardan koruduğunu hissettikleri ve insânî bir amaca yöneldikleri andan itibaren, “melek” sayılmalarıdır. Çünkü onlar, insanca düşünmeye başladıkları o andan itibaren yumurtalarını, sütlerini, kumuklarını veya meyvelerini çalmakta oldukları hayvan ve ağaçları, kendilerini himâye eden kutsal “totem” kabul etmişler, ve sert ritmik hareketler nedeniyle yapamadıkları çiftleşme etkinliği ile yiyemedikleri pek çok besini de, Totem’in ihdas etmiş olduğu “Tabu” saymışlardır. Dolayısıyla de cinsiyetten ve –keyif için, haz için- beslenmekten münezzeh olmak gibi bir idealizasyonun içine girmişlerdir; ki böyle bir idealizasyon etkinliği içinde de, ritm melekesi ile –bunun türevi olarak- aklı “sıralama melekesi”ni kazanmak sûretiyle insanlaşmışlardır... Yani son tahlilde, kendilerini vahşi hayvanlardan koruyan bir kalkan olarak –faydalı- gördükleri ritmik âyinleri, ateşi kullanma becerisine ve “analoji yapma” düşüncesine ulaşmış akıllarıncaya kadar sürdüren insanımsı gruplarından başka bir şey olamaz “melek” kavramı... Herne kadar “panik” durumlarında, tabuları ihlâl etmiş(veya yanlış yapmış) olanların parçalanarak yenilmesi gibi “yamyamlık” olayları vukû bulmuş olsa da, bu insanımsıların mâsûmiyetinden şüphe edilemez herhalde...Çünkü grup üyeleri, birbirleriyle çiftleşmeyi hiçbir zaman akıllarından geçirmemekte ve üremeleri ancak, ya uykulu haldeyken bilinçsizce, ya da hayvan olarak gördükleri diğer insanımsı gruplarıyla olan -düşmanca- temaslar sırasındaki kazâî döllenmelerle gerçekleşmektedir... Bu insanımsı gruplarının üyeleri, ritmik rezonans hâlinde aynı zaman duygusunu(mevhûmunu) ve de aynı sıralama(ve analoji yapma) yetisini geliştirmekte olduklarından, aynı duygu ve düşünceleri(ve hayalleri) paylaşmaktadırlar... O halde demek ki, dinin mistik ve/veya metafizik kavramları aslında, İnsânî Âlem’in mikrokozmosuna bilimsel olarak girememekten kaynaklanan bir nâkısadır. Yoksa, insan aklının yarattığı her kavram, sonuç olarak ortaya çıkan bir takım tezâhürlerin, “tümevarım(indüksiyon)” ve “tumdengelim(dedüksiyon)” metodlarıyla kurgulanarak şekillendirilmesiyle anlamlandırılmaktadır; ve onun için de her kavramın mutlaka daha somut bir açıklaması vardır... Nasıl ki fizikî mikrokozmos bilinmezken, fizikî(kimyevî) derinlikler simyâcılar tarafından kurgulanmışsa, insânî mikrokozmos bilinmezken de insânî derinlikler din kurucuları ve dinciler tarafından –mistik ve/veya metafizik olarak- kurgulanmıştır...

Ritm melekesinin güçlenmesiyle ateşi kullanma becerisi kazanan “panteist zon grubu”, aynı zamanda basit âletler yapmak, sözlü iletişim kurmak, iz sürmek ve gökyüzünü incelemekle birlikte artık, oradan oraya göçebilen ve ava çıkabilen bir insan grubu hâline gelmiştir. Ve bununla birlikte, mârifetli grup liderlerinin (inisiyatörlerin) zihninde, gördükleri bütün mevcûdâtı yapmış(yaratmış) bulunan –kendileri gibi- mârifetli bir yüce varlık fikri, yâni “tanrı” kavramı doğmuştur. Ki sonra da, gösterdikleri mârifetler arttıkça, o “tanrı” ile kendilerini kıyaslamaları ve yakınlâştırmaları da doğal bir sonuç olarak ortaya çıkmıştır...Avcılık ve toplayıcılıkla iştiğal eden bu ilk insan gruplarında, kadınlarla erkeklerin bâriz –grupsal- ayrımları, çeşitli karmaşık evlilik şekilleri görülse de, döllenmelerin esas itibarıyla ruhlar tarafından yapıldığına inanılmakta ve çiftleşmeler genellikle ya uyku hâlinde ya da hayvanların(yani hayvan gibi görülen başka grup üyelerinin) saldırısı sonucu gerçekleşmektedir. Ki bu evreye antropologlar, “Animizm” dönemi demekteler...

Avcılık ve toplayıcılık ile iştiğal eden bu animist(can-ruh’cu) gruplardan birinin lideri, diğer grupların üyelerini hayvan gibi görüp avlamak yerine, onları esir edip işgücü olarak kullanmayı akıl edince, insanlığın “uygarlık” dönemi –teorik olarak- başlamış oldu. Çünkü insan aklının açtığı bu yoldan gidilerek, birbirinden yalıtılmış –düşman- insan toplulukları(kastlar) hâlinde tertiplenmiş kitlesel işbölümü düzenleri tesis edildi. Ve dolayısıyla de insanlığın uzak geleceğine bile yol gösterecek kalıcı, görkemli yapıtlar ve buluşlar gerçekleştirildi...Böylesine büyük çaptaki bir işbölümü düzeniyle birlikte, insanlar arası “alışveriş” ilişkisinin gelişmesiyle de emtia (veya mal) kavramı, yâni “değişim değeri olan eşya” kavramı ortaya çıktı. Ondan evvel eşyanın(şeylerin) sâdece “kullanım değeri” düşünülebiliyor, ve birinin bir şeye ihtiyaç veya özenti duyup istemesi hâlinde –genellikle- o şey ona armağan ediliyordu. Yoksa o nesneyi çalmak –ve hatta zorla almak- mubah hâle geliyordu... Çünkü, fetiş değeri de taşıyan o zamanki eşyalar, ona sâhip olmayı kim daha çok ve güçlü olarak arzularsa onun olmalıydı, ki bu arzusunun gücünü de herkes

hissedebilirdi. Ve de aksi halde, grubun hassas melekû(duygusal) düzeni bozulurdu... İşte bugün de rastladığımız ama adlandırırken -mahcûbiyetimizden dolayı- zorluk çekerek “kleptomani” gibi bilimsel(!) yaftalar uydurduğumuz “hırsızlık huyu”, o devirlerden kalma mâsumâne bir insânî eğilimdir aslında... Ve de sâdece, gençlerin bir kankardeşlik grubunda münâsip bir süre yaşatılmasıyla tedâvi edilebilir ancak... Bunu –bugünkü gibi- büyük bir suç hâline getiren, Tanrı-Kral’ların “işbölümü” ve/veya “emtia” düzenidir aslında... Ve bununla birlikte, bugüne kadar gelen en ideal (veya karizmatik) insan tipi de, herkesi bir işe koyan, herkesin doymasını ve üremesini sağlayan, yâni esas itibariyle bir nevi “seks ve tüketim organizatörü” gibi işlev gören “Tanrı-Kral” tipidir... Halbuki ilk uygarlıkların kurucusu olan –yaratıcı- Tanrı-Kral’lar sonradan, kurdukları düzenden gelen yankı veya yansımaların neticesi olarak -inisiyasyon seçimini unutarak- kendi yerlerine çocuklarını ikâme eder hâle gelmekle yozlaşmışlar, ve insâniyetin –hatta hayvâniyetin- en zâlim ve gaddar mahlûkları durumuna düşmüşlerdir...

Demek ki –son tahlilde- birey insan, tabuların korkularının ve fetişlerin güzellik duygularının paylaşıldığı “panteist zon”un ve “animist süreç”lerin mahsûlüdür; ve mahsûlü idi... Ama kadîm uygarlığın kurucusu olan ferâseti keskin ilk Tanrı-Kral’lar, gökyüzünün ve doğanın –dolayısıyla de Tanrı’nın- sırlarını keşfetmek için büyük çapta işgücüne(kas gücüne) ihtiyaçları vardı. Onun için de, yakaladıkları animist gruplardaki insancıkları –hayvanlar gibi- çoğaltmanın ve gütmenin yollarını bulmaları gerekiyordu. Ki bundan dolayı da, muayyen -kutsanmış- çiftleşme(evlenme) biçimlerine ve periyodik –grupsal- beslenme şekillerine alıştırmış –birbirine düşman- animist grupları, ayrı ayrı meslekî kastlar hâlinde tertipleyerek işgücü olarak kullandılar. Bunların çalışma/çalıştırılma tarzı –aynen sirk hayvanları gibi- kazanmış oldukları meslekî beceriyi icra ettikten sonra, alıştırmış oldukları şekilde beslenme ve çiftleşme hazırlarıyla ödüllendirilme anlamındaki “şartlı refleks” esâsına dayanıyordu... Ama bu yaşam tarzı –gelenekselleşerek- yegâne “insânî hayat” anlamını kazanınca, Tanrı-Kral’lar da bu hayatın hayvânî hazırlarına kapılarak, aynen bir “kastî mahlûk” gibi, insânî liyâkat isteyen mevkilerini,-sıradan bir meslekmişcesine- yavrularına devreder(miras bırakır) hâle geldiler...

O, imbiklenmiş, daha doğrusu insanlığın spesifik oluşum fenomeni mücibince “inisiye” olarak ortaya çıkmış ilk “birey-insan” tipinin, hayallerini ve/veya tasarımlarını gerçekleştirmeleri ve zigguratlar, piramitler gibi muazzam araç ve gereçleri yaratmaları için kas gücüne ve kalabalıklara ihtiyaçları vardı. Ama bugünkü bir yaratıcı insanın kendini göstermesi için, tek bir bilgisayar yeterlidir herhalde... Fakat ne var ki, gelenek hâline gelmiş o kadîm beslenme ve üreme biçimine indekslenmiş bu günkü insan düşüncesi, bilgisayar gibi gelişmiş araçları, sözkonusu biyolojik problemleri yüklemek sûretiyle bloke ederek, onları yaratıcılık için kullanacak olan –inisiye- insan tipini yok etmek üzere kullanmaktadır...Yâni bir bakıma bugünkü “eğitim” anlayışı, tanrısal ideallerini yitirmiş ve dejenere olmuş eski Tanrı-Kral’ları özendirme ve taklit ettirme esası üzerine şekillendirilmiştir. Dolayısıyla de, yaratıcı insanları ortaya çıkaracak inisiyasyon(seçilim) süreçleri tamamen unutulmuş veya realiteyle alâkası bulunmayan mistik ve/veya dînî biçimlere bürünmüştür. Onun içindir ki bugünkü kitleler, serbestçe yapılan demokratik(!) seçimlerde bile başlarına yönetici(kral) olarak, seks ve para(tüketim aracı) dağıtım koordinatörü karakterindeki kurnaz kişileri seçmektedirler. Zamanımızın ufak çaptaki Tanrı-Kral’ları sayılması gereken “sermâyedar”lar da, insancıkların –kazanmış oldukları şartlı refleksler mücibince- kapıldıkları, parasız ve “seks”siz kalma korkularını kullanmak sûretiyle spekülâtif kazançlar elde edebilmekte ve “kapitalist” olmaktadır...Üstelik bu kapitalistler, “kâr” hırsları yüzünden, cinsel ilişkideki ve tüketimdeki –insânî varoluşun aksiyoması demek olan- tabusal kısıtlamaları tümünden kaldırarak insanları, her zaman çiftleşip her zaman beslenen “süper hayvan”lar hâline getirerek insânî gidişâtı(gelişimi) tersine döndürmektedirler...Yâni “panteist zon”da, tabusal kısıtlamalar(frenlemeler) yüzünden biriken “artı-değer”, kapitalistlere bölüştürülmüş -bugünkü- hâliyle, doğal çiftleşme mevsimlerini hiçe saymak ve beslenme aktivitelerini harekete geçiren “fizyolojik eşik”leri tahrip etmek şeklinde, hem canlılığın eko-sistem’ini hem de insanın hayvanlıktan uzaklaşma sürecini mahvederek biriktirilmektedir artık... Dolayısıyla de, insanlıkla beraber canlılığın da yıkımı için tasarruf edilen bir “şeytânî güç” hâline getirilmektedir... Bu da demektir ki, Tanrı-Kral’larla başlayan ve peygamberlerin tashih çabalarına rağmen antagonist yapısını bozmadan devam eden, insanlığın “uygarlık” denilen kültüründe(veya dokusunda) artık bâriz bir “habis” oluşum ortaya çıkmıştır. Ki bunun patojenleri de “seksopat”lar ile “obez”lerdir... Herne kadar kapitalist uşağı “bilimkurgu” senaristleri, insanlığın uzaydan gelecek bazı yaratıklarla ölüm-kalım rekâbetine girerek, yine aynı “serbest pazar” düzeninde uzaya açılacağını beyinlere kazımaya çalışsalar da, bunun mümkün olamayacağı, çünkü Kâinat’ın deviniminde başıçeker

durumda ve yapayalnız olduğumuz anlaşılmıştır artık...Dolayısıyla insanlığın orijininin gelen -Tanrısal-rotayı tekrardan tutturılmaktan başka doğru yol bulunmadığı da ortaya çıkmıştır artık...Aksi halde insanlığın bir nevi “sosyal kanser” hastalığı yüzünden kendi kendini yiyerek yok olması kaçınılmazdır...Ama bu seçeneğe şans tanımak da, şeytanın avukatlığından başka bir şey olamaz...

O halde “insanlığın kanseri”ni yenmek için, Dünya’nın merkezi konumunda bulunan Türkiye’den başlamak üzere, bir nevi “kök hücre aşılması” yöntemiyle tedâviye hemen başlamalıyız...Bunun için her şeyden önce, gençler için kurulacak “Panteist Zon Kulübü”nde, insanlığı oluşturan ilk hücreler olan “panteist zon grupları” üretilmelidir. Bu gruplarda gençler, birbirlerini cinsel bakımdan tabu(dokunulmaz) sayacak ve de birbirleriyle hiçbir konuda rekâbeti düşünemeyecek bir şekilde yetiştirilmelidirler. Ki bunun için de, aynı zamanda kendilerine bireysel meditasyon(iç kontrol) teknikleri uygulama ve geliştirme programları yüklenmelidir. Çünkü birey olmanın gerek ve yeter şartı, meditasyon yapabilme yeteneğine ve yetisine sahip olmaktır aslında... Meditasyon tekniklerinin başlıca amacı ise, yıkım ve yapım metabolizmalarını, yâni “katabolizma” ile “anabolizma” süreçlerini kontrole alabilmektir. Bu, yalnız beden sağlığı için önemli değil, aynı zamanda duygu ve düşüncelerin düzeni için de elzemdir. Çünkü, melekeleri yeteri kadar sağlıklı olan bir insan, kronik olarak faaliyet göstermek zorundadır. İçindeki bir metronom(veya saat) ona daima ilerlemesini emreder. Ama şâyet etrafi kuşatılmış ve hareket edemez hâlde getirilmişse, o insanın yapabileceği yegâne etkinlik, içindeki yıkımı(katabolizmayı) ve yapımı(anabolizmayı) yönetmek (yani kendini öldürüp öldürüp diriltmek) ve bu arada –ister istemez-yapacağı soyutlamalarla derûnî fikirlere yâni sebeplerin sebeplerine ulaşmaktır... Eğer “inisiatör” karakterli olan bir –genç- insan, meditasyon tekniklerine yabancı ise, böyle bir durumda “fıkr-i sâbit”lere kapılıp etrafiyla kısır didişmelere ve hatta çatışmalara girerek kendi kendisini helâk edecektir... İşte Deniz Gezmiş’ler, Mâhir Çayan’lar diye andığımız, bir zamanların inisiatörleri ve dâhileri olan gençler bu yüzden helâk olmuşlardır aslında...

Demek ki yapılacak iş gâyet açıktır: Panteist Zon Kulübü’nde yetişecek gençlere, öylesine bir “meditasyon teknikleri” programı yüklenecek ki, onlar hayata atıldıktan sonra dahi, devre arkadaşları(veya klân kardeşleri) ile hiçbir şekilde cinsel ve parasal rekâbete tevessül –bile- etmeyeceklerdir. Çünkü anlayacaklardır ki rekâbet demek, dış dünyada dostlukların, iç dünyada da metabolik ve fizyolojik düzenin bozulma hâli demektir...Panteist Zon gruplarında bâriz bir şekilde sivrilerek “Kam:Şâman” mevkiine yükselecek inisiatörler ise, hayatları boyunca hiç kimseyle cinsel ve parasal(tüketimsel) konularda rekâbete girmeyecek; yani liyâkatli bir yönetici veya bilim adamı olacaklardır... Panteist Zon Kulübü kültüründe üretilip parti parti (daha doğrusu klân klân) topluma zerkedilen bu “antikor”lar muayyen bir sayıya ulaştıktan sonra da, önce ülkemizden başlayarak, bütün Dünya’daki “sosyolojik kanser” gerileyecektir... “Kapitalist” denilen kanserojen mahlûkların, kuracağımız oyun kulübüne(Panteist Zon Kulübü’ne) karşı, ahlâkî, hukûkî ve kânûnî olarak yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Yeter ki bu kulübün, “eğlence”, “eğitim” ve “tedâvi” işlevlerini anlayan insanlar artsın ve kararlı olsunlar... Yoksa hiçbir fikir ve organizasyon, bu “sosyolojik kanser” ile baş edebilecek bir panzehir veya antikor meydana getiremez. Çünkü, Tanrı-Kral’ların kurduğu kadîm uygarlıklarda başlayan “akıllı insanın serüveni”, artık bir çıkmaza(antagonizmaya) saplanmıştır.

Ben bu durumu, teorik olarak saptamadan önce, yaşadığım pratiklerin içinde de hissetmişim zâten...Daha doğrusu, ben giriştiğim bütün örgütlenme çabaları içinde, yolumun üzerine kurulan tuzakları hissettiğim ve teslimiyetçiliğe veya mahva sürüklenmediğim içindir ki, böyle bir teoriyi inşa edebildim. Çünkü ben de, melekeleri güçlü olan “inisiatör” karakterli her genç gibi, pek çok insanı cezbediyor ve beklenti içine sokuyordum. Onun için önceleri, her akıllı insan gibi ben de, her şeyden önce bunların –cinsel ve tüketimsel ihtiyaçları üzerinden- âdil organizatörlüğüne soyunayım diye düşündüm. Ki zâten onların da benden –zımnen de olsa- bekledikleri, böyle bir fonksiyonu...Ama baktım ki, içgüdüsel talepler konusunda serbest bırakılan insanlar arasında adâlet tesis edebilmek mümkün değil... Çünkü bunlar, çiftleşme mevsimlerinin üstüne çıkmış ve “fizyolojik açlık eşigi”ni ortadan kaldırmış süper hayvanlar... Üstelik kullanamadıkları kadar cinsel objeyi(veya fetiş), ve tüketemedikleri kadar malı da gösteriş için talep ediyorlar...Cinsel obje konumunda olan karşı cinsten insanları ve tüketim mallarını gözden çıkardıkları zaman da mutlaka –sözlerini geçirebilecekleri- bir yüksek statü talep ediyorlar; sanki tüketim zincirinin yukarılarındaki bir mevki ile takas yapmak ister gibi... Sonra da gördüm ki, “menfaat şebekesi” şeklinde bir grup kursam bile, bunun muhtâriyetini korumam mümkün değil... Çünkü, daha büyük

teşkilâtların veya şirketlerin koordinatör konumundaki adamlarının tasallutuna uğruyor ve kendi şirketlerine bağlanmam konusunda baskılara mâruz kalıyordum. O zaman anladım ki bu durumun bir iç mantığı var; ve bu –ekonomik- mantık da gâyet tutarlı olduğu için insanlar farkına varamadan kolayca fikir değiştirebiliyorlar...Çünkü, ufak bir tüketim bölgesi mutlaka bir toptancıya bağlanmalıdır; ve toptancılar da, ufak tüketim birimleri için birbirleriyle rekâbet etmelidirler...Bu durum sosyalist devletler varken de böyleydi, ve onların adamları da -komünizm adına- bu rekâbetin içindeydiler. Ama Allahtan ki ben, çoktan beri, insanla hayvan arasında mevcut olması gerektiğine inandığım kesin farkı (ki o zamanlar, felsefi terimlere olan alışkanlık nedeniyle buna kategorik fark diyordum) anlayıncaya kadar, komünizmi ciddiye almamaya karar vermişim. Fakat bununla birlikte, ilericaliği temsil ettikleri iddialarına binaen de –her türlü bağımsızlığımı mahfuz tutmak şartıyla- diyalogu sürdürme kararlılığı içine girmişim; “kim önce havlu atacak bakalım” kabîlinden...

Sonuçta ben cezaevine sürüklendim; ama orada, insanla hayvan arasındaki “kaotik fark”ı yâni “ritm melekesi”ni keşfettim. Ve içerden çıktıktan kısa bir süre sonra da, koskoca “sosyalist blok”un, büyük binalar için uygulanan “kontrollü yıkım”a benzer bir şekilde büyük bir hızla “hâk ile yeksân” edildiğini gördüm...

Netice itibariyle diyebilirim ki, ben hiçbir zaman, çevresindekilerin cinsel sorunlarıyla ve her türlü tüketim problemleriyle ilgilenen(veya uğraşan), Tanrı-Kral benzeri veya kopyası bir cemaat lideri olmadım ve olmak istemedim; fikriyatım ve bilincim buna geçit vermedi... Onun için de pek çok insan tarafından yadırgandım; ve hatta beceriksiz olarak görüldüm... Dolayısıyla de pek çok insan, melekî rezonansa girerek yakıma geldi ama –ajanlardan sarfınazar- birçoğu da bir süre sonra, hayatın gerçeklerinden koptuğu hissi ile uzaklaştı...Ama ben, hayatımda hiç kimseyle cinsel veya parasal konularda rekâbete tevessül –dahi-etmediğim için, benimle bir süre yoldaşlık yapmış herkesin içinde bana karşı, –aslında insâniyete karşı vicdânî bir borç da denilebilecek- bir sempati rezervinin kaldığına inanmaktayım. Çünkü bir teorik fikir etrafında –anlaşarak- toplanması imkânsız olan sözkonusu kişilerin rûhî birliğini –hiçbir menfaat çelişkisi yaratmamak sûretiyle- ben sağladım; bir süre dahi olsa...Bana zaman zaman yaklaşmış olan bu insanlarla, tek bir panteist grup teşkil etmiş –ve ediyor- olmakla, küçümsenmeyecek işler başardık; veya hiç olmazsa iyi bir insanlık örneği vererek, fikrî ufuklar açtık bu memlekette...Buradan, panteist zon grupları arttıkça, insanlığın kanserli dokularında nasıl müessir bir antikor tesiri yaratılacağını anlamak zor olmasa gerek...

Ali Ergin Güran-05/08/07